

Medlem af min Husstand, som skulde have nogle Tænder indsatte, og det skulde da være efter alle Kunstens Regler, en Tandlæge skulde gøre det. Det varede imidlertid ikke ret længe, før de gik i Stykker. Hvis det nu havde været en Tandtekniker, der havde foretaget Indsættelsen, vilde man have sagt, at de vare gaaede itu, fordi man var gaaet til en Kludrer, var man gaaet til den rette, havde det været helt anderledes.

Jeg ved ikke, hvad der er Hensigten med disse Love. Den højtærede Justitsminister holder jo meget paa Sammenkobling, og er det mon da ogsaa Meningen, at disse to Lovforslag — det foregaaende og dette Forslag — skulle følges ad? Hvis det er Meningen, at det første ikke maa gaa igennem uden det andet, ligesom Brændevinsskatten skal trække de andre Skattelove med sig, vil jeg foreslaa, at vi betænke os paa at vedtage disse Love. Det første Forslag, som Tilvejebringelse af Serum, ere vi vel alle meget glade ved, men jeg haaber, at det høje Ting paa en eller anden Maade faar Forslaget om Ret til at indsætte kunstige Tænder ud af Verden. Det foreslaas ganske vist af sær Velvilje, at den, der forinden den 1ste Oktober 1899 lovligt har udøvet Virksomhed som Indsætter af kunstige Tænder, fremdeles i det Omfang, hvori det hidtil har staaet ham aabent, skal have Lov til at udøve saadan Virksomhed i den Kommune, hvor han har haft fast Forretningslokale. Nu har imidlertid f. Eks. en Tandtekniker nedsat sig oppe i Brønderslev; men er det nu kun i Brønderslev Kommune, han maa udøve sin Virksomhed, er der ikke stort ved den, og det samme gælder sikkert Tandteknikere, der have nedsat sig i mindre Købstæder. Jeg mener, at naar Sagen bliver sendt til et Udvalg, og det høje Udvalg virkelig skulde finde, at der var Anledning til at vedtage en saadan Lov, bør der i alt Fald indrømmes vedkommende Ret til at praktisere ikke blot i Kommunen, men ogsaa i Herredet og helst i hele Amtet, hvor han bor. I Anmærkningerne staaar der, at dette Spørgsmaal nærmest er rejst fra Tandlægerne Side. Ja, det tvivler jeg saamænd ikke om. Jeg er sikker paa, at af hele Landets Befolkning er der ellers ingen kommen til den ærede Justitsminister for at bede ham sørge for, at man maa faa Lov til at give mere for sine Tænder, da det ellers bliver alt for billigt. Men jeg synes nok, at det maa kunne overlades til Lægfolk, om de ville have en Tandtekniker til at tage Maal af deres

Mund, eller om de ville gaa til en Tandlæge for at faa det gjort. Jeg synes dog, at man skulde have saa megen Frihed over sit eget lille Jeg, at man selv skulde kunne bestemme, hvem man vil have til at tage Maal af sit Gebis. Jeg kan derfor ikke andet end udtale Haabet om, at vi kunne blive enige om at sige: Denne Lov kan ikke passere, i det mindste ikke saaledes, som den er, og skal den frem, maa det være med en langt mere udstrakt Næringsfrihed end her.

Rørdam: Det ærede Medlem, som nys talte (Nielsen-Grøn), kunde ikke ganske anbefale det foreliggende Lovforslag. Det kan jeg for saa vidt heller ikke, men ikke af de samme Grunde som det ærede Medlem. Det ærede Medlem udtalte, at han troede, at Kvaksalverne i mange Tilfælde vare dygtigere end Lægerne. Det er jo en Tro, det ærede Medlem har, og som jeg ikke skal forsøge paa at berøve ham. Men naar det ærede Medlem udtalte, at Tandteknikerne have vist sig at være lige saa dygtige som Lægerne og Tandlægerne, saa er det noget, det ærede Medlem ganske skylder Beviset for. Det er noget, jeg er sikker paa, at det ærede Medlem ikke kan bevise. Fordi der har været en enkelt Tandtekniker, der maaske har været dygtigere end en daarlig Tandlæge, saa er det ikke noget Bevis. Jeg kunde tværtimod have ønsket, at den højtærede Justitsminister var gaaet meget videre, end han er gaaet i dette Forslag. Det forekommer mig ikke at være nær vidtgaende nok. Det forekommer mig, at den højtærede Justitsminister burde være gaaet saa vidt, at han overhovedet ganske havde ophævet Tandlægeinstitutionen. Jeg tror, at efterhaanden som der er blevet saa mange Læger, saa mange medicinske Kandidater, er der aldeles ingen Grund til at beholde Tandlægeinstitutionen som speciel Virksomhed. I gamle Dage havde man Øjensnitere, Broksnitere, Stensnitere o. s. v.; det var forskellige Specialiteter, som hver enkelt Mand havde uden at være Læge. Men det er man ganske kommen bort fra, og det forekommer mig derfor, at det ogsaa er en Rest fra gammel Tid, at man har beholdt Tandlægeinstitutionen som særligt Fag, hvortil man ikke behøver at have saa mange Kundskaaber som til andre Lægespecialiteter. Jeg tror, at hvis man gik dertil, at ingen kunde praktisere som Tandlæge, uden at han først havde taget medicinsk Embedseksamen og derefter faaet tilstrækkelig Uddannelse som Tand-